

ÎN SLUJBA ADEVĂRULUI ISTORIC, CU MIJLOACELE (UNEORI MODESTE!) ALE LIMBII ROMÂNE (II)*

Tiberiu M. Pană¹

panatiberiu2013@yahoo.com

Keywords: *Monograph of Vâlcea county, a critical approach, plagiarism.*

Abstract: *Although it may seem, the present article is not a review, in the classical sense, of a Monograph of Vâlcea county, a work published in 1981 (Vâlcea, Monograph, Ed. Sports - Tourism, Bucharest, 1980, 350 p. + 48 p. drawings + a color map board, 20 lei). The article, prepared shortly after the publication of the monograph, is a critical approach on a particular way to write history, characteristic to a time and some leaders of those times. The article also presents "habits" that have not disappeared either in the period after 1989, and "authors" who still use the same methods. Structured in three parts, the rich material provided by the monograph determined us to publish, in this issue of the magazine, the information about the "Reasons of inspiration" (plagiarism) used for the compilation, after (in a previous issue of the magazine) we have just published the parts related to the "Contribution" of the author (s) and the "Respect" for the historical truth.*

Ce mai fac autorii la masa de lucru?

În seria *Județele Patriei*, în mai 1980, a apărut (în librării de la sfârșitul anului 1981) monografia județului Vâlcea (*Vâlcea, Monografie*, Editura Sport – Turism, București, 1980, 350 p.+ 48 p. planșe + 1 planșă hartă color, 20 lei). Monografia, însumând munca unui colectiv numeros (coordonat de Gheorghe Cîrstea și Dorel Constantinescu), prezenta succesele obținute de oamenii muncii în edificarea societății socialiste și pe aceste meleaguri. „Rod al investigației atente și riguroase a realităților județului Vâlcea în plan politic, economic și social ...” (p. 7), apariția lucrării, în opinia autorilor, „... are valoare de simbol și de document, constituie un moment de referință în spațiu și în timp, mai ales pentru istoria nouă a patriei” (p. 5).

În prima parte a acestui material² am urmărit „truda” autorului (sau autorilor) în ușurarea cunoașterii și înțelegerii istoriei județului Vâlcea, pornind chiar de la rădăcini³. Facem precizarea că „bogăția” și „diversitatea” materialului ne-au

* Acest articol a fost scris în anul 1982. Deși s-a bucurat de aprecierea istoricilor autentici ai timpului (Petre Bardașu, Sergiu Purece, etc), care ne-au și făcut sugestii pertinente, politrucii vremii au refuzat publicarea lui, pentru a nu periclita poziția „istoricilor oficiali” ai regimului comunist, autori ai unor texte comandate. Aducem recunoștința noastră publică domnului Claudiu Aurel Tulugea, cel care a susținut necondiționat demersul nostru de a publica acest material, manifestându-și astfel solitudinea amabilă și colegială.

¹ Tiberiu M. Pană, profesor „Grup Școlar Olteț” Rm. Vâlcea.

² Pană 2011.

³ Din dorința de a reproduce cât mai fidel textul original al *Monografiei*, i-am păstrat particularitățile gramaticale, stilistice și de scriere. La fel am procedat și cu sursele citate de

determinat să îl sistematizăm în trei capitole (fără pretenția de a-l epuiza). Despre primele două, și anume „**Contribuția**” **autorului (autorilor)** și „**Respectul**” **pentru adevărul istoric**, ne-am referit în prima parte a articolului, apărută în *Buridava*, IX, 2011, p. 298-306.

III. Motive de inspirație (PLAGIAT)

«Descoperiri ce vin să completeze pe cea de la Bugiulești au fost făcute pe malul stîng al Oltului, între localitățile Olanu și Drăgoești: unelte din cremene lucrate într-o tehnică primitivă, asemănătoare cu cele cunoscute lîngă lacul Victoria din Africa și datate prin metoda modernă „**Organ potasiu (argon potasiu, n.n.)**” la 2 milioane de ani.» (Monografia, p. 38-39).

Ce spune „sursa”?

„Important pentru județul nostru este că între Olanu și Drăgoești au fost descoperite ... unelte de cremene, lucrate într-o tehnică primitivă. Asemenea unelte se cunosc în Africa est-centrală, pe lacul Victoria, unde au fost datate prin metoda modernă a potasiului la două milioane de ani. Această datare a determinat și pe arheologii români să plaseze uneltele de pe valea Dîrjovului și prin urmare și pe cele din județul Vîlcea acum un milion de ani” (Berciu 1974, p. 12).

Nu era vorba de „datarea” respectivelor unelte prin metode moderne, cum ne-o spune chiar „sursa”: „Cu rezervele pe care ni le impun observațiile științifice, noi putem așeza începutul istoriei patriei noastre – și teritoriul județului Vîlcea întră în zona celei mai vechi locuiri – pe la două milioane de ani” (Monografia, p. 38-39).

Observați că autorul (sau autorii) capitolului despre istoria județului Vâlcea era mult mai generos! Ce mai conta un milion de ani! Important era să fim cei mai vechi din Europa.

„... la Ocnița a fost descoperit un complex de așezări civile, cetăți cu palisadă, turnuri de pază, cu terase de luptă și cu amplasări de ateliere și gropi pentru păstrarea proviziilor. S-a găsit un număr mare de vase de lut lucrate cu roata, precum și vase lucrate cu mîna după tehnica tradițională. Uneltele din fier (seceri, brăzdare, topoare, cosoare, cuțite, dălți etc.) sunt și ele destul de

„A fost descoperit un complex de așezări civile, cetăți cu palisadă, turnuri de pază, cu terase de luptă și cu amplasări de ateliere și gropi pentru păstrarea bucatelor. S-a descoperit un număr impresionant de mare de vase de lut lucrate cu roata, ... precum și vase lucrate cu mîna după tehnica tradițională. Uneltele din fier (seceri, brăzdare, topoare, cosoare, cuțite, dălți

noi pentru dovedirea plagiatului. Pentru textul nostru am utilizat normele gramaticale și ortografice actuale, iar explicațiile noastre din textele citate le-am marcat prin paranteze. Am optat și pentru o prezentare pe 2 coloane, precum și pentru includerea trimiterilor bibliografice în text, pentru a ușura lectura cititorilor.

numeroase și documentează felurite meșteșuguri practicate de daci, cât și cele două forme ale economiei: agricultura și creșterea vitelor” (Monografia, p. 41).

„Cercetările din județul Vâlcea referitoare la istoria și civilizația dacilor au scos în toată lumina unitatea acestei civilizații de pe ambele versante ale Carpaților și din valea Dunării și până la litoralul dobrogean al Mării Negre” (Monografia, p. 41-42).

„Cetățile de la Ocnița, Grădiștea, Roești etc. făceau legătura directă cu cele din Transilvania și păzeau văile, pasurile și drumurile de culme ce duceau spre inima rezistenței eroice a dacilor, spre Sarmizegetusa” (Monografia, p. 42).

„Se răspîndește în mediul sătesc daco-roman creștinismul sub forma latină și populară. Noua credință a reprezentat un factor care a unit pe daci și pe romani și i-a diferențiat de popoarele migratoare ce nu primiseră creștinismul ...” (Monografia, p. 45).

„În secolul al VI-lea, zona județului Vâlcea intră și ea în marea unitate etnoculturală de esență romanică pe care arheologii o denumesc „Complexul Ipotești – Cîndești” (Monografia, p. 45).

„Aproape de confluența cu Oltul, râul Rîmnic (Rîbnic) avea mai multe brațe, insule terenuri inundabile, propice creșterii peștelui și pescuitului” (Monografia, p. 47).

etc.) sunt și ele destul de numeroase și documentează felurite meșteșuguri practicate de daci, cât și cele două forme ale economiei: agricultura și creșterea vitelor” (Berciu 1974, p. 15).

„Cercetările din județul Vâlcea referitoare la istoria și civilizația dacilor au scos în toată lumina unitatea acestei civilizații de pe ambele versante ale Carpaților și din valea Dunării și până la litoralul dobrogean al Mării Negre” (Berciu 1974, p. 16).

„Cetățile de la Ocnița, Grădiștea și Roești etc. făceau legătura directă cu cele din Transilvania și păzeau văile, pasurile și drumurile de culme ce duceau spre inima rezistenței eroice a dacilor, spre Sarmizegetusa” (Berciu 1974, p. 16).

„Se răspîndește în mediul sătesc daco-roman creștinismul, sub forma latină și populară. Noua credință a reprezentat atunci un factor care a unit pe daco-romani și i-a diferențiat față de popoarele migratoare care nu primiseră creștinismul” (Berciu 1974, p. 17).

„În secolul VI zona județului Vâlcea intră și ea în marea unitate etnoculturală refăcută, de esență etnică romanică, pe care arheologii o denumesc „Complexul Ipotești–Cîndești” (Berciu 1974, p. 17).

„la vărsarea în Olt râul Rîmnicului făcea inundare mare fiindcă avea în față o serie de insule ... Oltul avea un braț paralel cu matca și care revenea la matcă o dată cu râul Rîmnicului. Aici era deci o zonă propice creșterii peștelui și pescuitului” (Sacerdoțeanu 1972, p. 39).

Autorul citează în continuare din același studiu. Să vedem și cum!

„Cuvîntul acesta apare încă de la 8 ianuarie 1392, cînd Mînăstirea Cozia capătă de la domn albinăritul din județul Vîlcea, pe care călugării trebuiau să și-l adune singuri. Mai târziu, Mînăstirea capătă de la domn și găletăritul din județul Vîlcea, iar la 1494 Mînăstirea Bistrița primește cășăritul din județul Vîlcea. Deci, este vorba de prima mențiune documentară despre județul Vîlcea, cel mai vechi, a cărui denumire s-a păstrat până azi. Numele Vîlcea este tot așa de vechi ca și Rîmnicul, de al cărui nume încă nu este legat” (Monografia, p. 47-48).

„Cuvîntul acesta apare încă de la 8 ianuarie 1392, cînd mînăstirea Cozia capătă de la domn albinăritul „din județul Vîlcea”, pe care călugării trebuiau să și-l adune singuri. Mai tîrziu Mînăstirea capătă și „găletăritul din județul Vîlcea”, iar la 1494 mînăstirea Bistrița primește „cășăritul din județul Vîlcea”. Deci e vorba de județ, care este tot așa de vechi ca și Rîmnicul, de al cărui nume încă nu este legat” (Sacerdoțeanu 1972, p. 39).

Adie un vînt de ... „patriotism local”. În continuare, considerînd că și-a făcut datoria, autorul renunță să mai „citeze”. Nu însă și noi. Și tot pe două coloane.

„Nu se poate spune precis cînd Vîlcea ajunge determinativ pentru Rîmnic. Probabil că acest fapt să fi avut loc la începutul secolului al XVI-lea, cînd începe să se dezvolte Rîmnicul Sărat (Slam-Rîmnic) de care a trebuit să se deosebească. Ca atare, dubletul Rîmnicu Vîlcea ajunge să fie o tautologie” (Monografia, p. 48).

„Nu pot spune precis cînd Vîlcea ajunge determinativ pentru Rîmnic. Probabil că acest fapt să fi avut loc pe la începutul secolului al XVI-lea, cînd începe să se dezvolte Rîmnicul Sărat (Slam-Rîmnic), de care a trebuit să se deosebească. Ca atare dublul nume Rîmnicul Vîlcei ajunge să fie o tautologie” (Sacerdoțeanu 1972, p. 40).

Renunțînd la ghilimele, parcă au mai dispărut și deosebiri de „stil”!

„În ce privește etimologia cuvîntului Vîlcea, păreri sunt împărțite. Unii au presupus la origine antroponimicul Vîlcu, în slavă lup, al cărui genitiv ar fi Vîlcea” (Monografia, p. 48).

„În ce privește etimologia cuvîntului păreri sunt împărțite. Unii au presupus la origine antroponimicul Vîlcu, slav Vulk, „lup”, al cărui genitiv ar fi Vîlcea” (Sacerdoțeanu 1972, p. 39).

„Nicolae Iorga s-a gîndit la un moment dat la posibilitatea asocierii Vîlcea-Farcaș, antroponime care au același sens” (Monografia, p. 48).

„Nicolae Iorga s-a gîndit un moment la posibilitatea existenței unui dublet Vîlcea-Farcaș, antroponime care au același sens” (Sacerdoțeanu 1972, p. 40).

Sfârșitul este delicios. Vi-l oferim, fără alte comentarii:

„Aurelian Sacerdoțeanu înclină spre *entropicul vilcèa, diminutivul din vale* [n.n.], socotind posibil ca una din numeroasele văi să fi stat la baza unei străvechi formațiuni politice” (Monografia, p. 48).

«În 1529 Rîmnicul a fost scena unei tragedii domnești. Neagoe Vornicul și Drăgan Postelnicul, ridicîndu-se împotriva domnului Radu de la Afumați, „l-au ajuns la Rîmnicul de Sus și prinzîndu-l pe el și pe fiul său Vlad Vodă, amîndurora le-au tăiat capetele”, cum spune cronica» (Monografia, p. 48).

„... cred că mai degrabă trebuie să ne gândim la *entropicul vilcèa, diminutivul lui vale* [n.n.]. Este posibil ca una din numeroasele văi ale județului Vilcea să fi stat la baza unei străvechi formațiuni politice” (Sacerdoțeanu 1972, p. 40).

«Dar Rîmnicul a fost și scena unei tragedii domnești: Neagoe vornicul și Drăgan postelnicul, ridicîndu-se împotriva domnului lor Radu de la Afumați, l-au fugărit și l-au ajuns aici, pe el și pe fiul său, și „i-au tăiat capul și lui și fie-su Vlad vodă și-au perit amîndoi în oraș Rîmnic”, cum spune cronica» (Sacerdoțeanu 1972, p. 43).

Am putea continua „lectura” paralelă, dar preferăm să schimbăm termenul de comparație.

«O oarecare influență asupra țăranilor a avut activitatea de propagandă împotriva răscoalei desfășurată de unii intelectuali și Apelul guvernului din 26 martie, în care se promitea îmbunătățirea” soartei populațiunii muncitoare, fără a jigni interesele legitime ale proprietarilor”» (Monografia, p. 58).

Autorul nu citează „sursa”, ci trimite la *Voința națională*, anul XXIV (1907) etc. O indicăm noi pe coloana alăturată.

«...amintim activitatea de propagandă împotriva răscoalei desfășurată de unii preoți sau învățători” (Șendrulescu 1972, p. 128).

„O influență asupra țăranilor din județul Vilcea în timpul răscoalei din 1907 a exercitat și Apelul guvernului din 26 martie, în care se promitea îmbunătățirea „soartei populațiunii muncitoare, fără a jigni interesele legitime ale proprietarilor”». (Șendrulescu 1972, p. 129).

Următorul pasaj sperăm să înlăture orice „dubii” în legătură cu „trimiterile” bibliografice ale autorului sau autorilor:

«Cu toate acestea, ridicarea la luptă a țăranilor vilcenii pentru pămînt și o viață mai bună face parte integrantă din marea răscoală, izbucnită în România în primăvara anului 1907, despre care V. I. Lenin spunea că: „... a jucat același rol

«Cu toate acestea, ridicarea la luptă a sute de țărani vilcenii acum aproape 6 decenii, pentru pămînt și o viață mai bună, face parte integrantă din marea răscoală, izbucnită în România în primăvara anului 1907, despre care V. I.

în ceea ce privește îmbunătățirea situației lor (a țăranilor) ca revoluția din 1906-1907 în Rusia”».

(Monografia, p. 58, **cu trimitere la V. I. Lenin**).

«Activitatea plină de abnegație pentru cauza revoluției, pentru drepturi și libertăți democratice desfășurată de intelectualitatea pașoptistă ... de comisarii de propagandă a fost mult apreciată de figurile cele mai înaintate ale revoluției - Nicolae Bălcescu, A. G. Golescu, C. A. Rosetti: „Țara e gata și credincioasă revoluției, grație propagandei ce se face prin comisari. Din revoluție atât ne-a mai rămas și e mult” – scria Nicolae Bălcescu» (Monografia, p. 54, **cu o trimitere la Gh. Pârnuță**).

„Pentru realizarea unității de acțiune a maselor împotriva fascismului, pentru a sprijini pe plan local lupta pentru revendicările economice ale muncitorilor, biroul județean P.C.R. a hotărât în vara anului 1935 să editeze un ziar menit să devină Tribuna partidului pe plan local” (Monografia, p. 63).

„Astfel, la 31 mai 1935, apare primul număr din ziarul vâlcean „Facla Muncii”, având ca redactor șef pe Ion Gr. Gorun, iar sediul redacției în Rm. Vâlcea, str. Tabaci nr. 33, o casă cu două intrări, unde locuia un simpatizant al partidului. Din considerente conspirative, la numărul al doilea din iulie 1935, redacția este mutată în comuna Bărbățești” (Monografia, p. 63).

„În alegerile pentru Camera de muncă Craiova din 4 octombrie 1936, comuniștii au prezentat candidați împreună cu Partidul Socialist Unitar Independent. La Rm. Vâlcea, se tipărește

Lenin spunea că „... a jucat același rol în ceea ce privește îmbunătățirea situației lor (*a țăranilor*, n. a.) ca revoluția din 1906-1907 în Rusia”».

(Șendrulescu 1972, p. 129).

«Activitatea plină de abnegație pentru cauza revoluției, pentru drepturi și libertăți democratice desfășurate de intelectualitatea pașoptistă, în special de comisarii de propagandă a fost mult apreciată de figurile cele mai înaintate ale revoluției ca: Nicolae Bălcescu A. G. Golescu, C. A. Rosetti. „Țara e gata și credincioasă revoluției grație propagandei ce se face prin comisari. Din revoluție atât ne-a mai rămas și e mult” – scria Nicolae Bălcescu».

(Dumitrașcu 1974, p. 83).

„Pentru realizarea unității de acțiune a maselor împotriva fascismului, pentru a sprijini pe plan local lupta pentru revendicările economice a muncitorilor, Biroul județean P.C.R. a hotărât în vara anului 1935, să editeze nemijlocit, un ziar menit să devină tribuna partidului pe plan local” (Bardașu 1974, p. 104-105).

„Astfel, apare la 31 mai 1935 primul număr din ziarul vâlcean „Facla Muncii”, având ca redactor – șef pe Ion Gr. Gorun iar sediul redacției în Rm. Vâlcea, str. Tabaci, nr. 33, (unde locuia un simpatizant al partidului, casă cu două intrări). Din considerente de conspirativitate, la numărul al doilea din 1 iulie 1935, redacția este mutată în comuna Bărbățești” (Bardașu 1974, p. 105).

„Semnificativ este că în alegerile pentru Camera de Muncă Craiova din 4 octombrie 1936, pe plan local comuniștii au prezentat candidați

un manifest al Frontului Democrat Muncitoresc, adresat alegătorilor din județele Argeș, Dolj, Gorj, Romanați, Sibiu și Vâlcea, prin care li se cere să voteze candidații Frontului înscriși pe lista nr. 1” (Monografia, p. 64).

„Tot în 1936, la 17 februarie, Iosif Himler organizează la Rm. Vâlcea o secțiune a Blocului pentru apărarea libertăților democratice, care avea la constituire 29 membri și comitete în comunele Ionești, Stănești, Cerna, Smeură, Mihăești, Olănești, Alunu, Orlești, Șirineasa și Cheia” (Monografia, p. 64, **cu trimitere la o sursă arhivistică**).

Oferim încă un exemplu:

«Este semnificativă în acest sens scrisoarea trimisă de un grup de cetățeni din județ în primăvara anului 1939 lui Francisc Jourdain, secretarul Conferinței internaționale de pace de la Paris, în care, între altele, se spunea: „Noi, țărani și intelectuali județului Vâlcea – Romania, exprimăm mulțumirile noastre către Comitetul mondial de luptă contra fascismului și războiului, pentru acțiunea de apărare a păcii, civilizației și umanității.” Autorii scrisorii arătau în continuare că „... în acest moment, cel mai critic *din istoria României* [n.n.], interesele vitale ale României sunt în joc».

(Monografia, p. 66, **cu o trimitere la Al. Gh. Savu, deși „sursa” de inspirație era cu totul alta!**).

„La 4 septembrie 1389, într-un hrisov al domnitorului, se menționează „în orașul domniei mele numit Rîmnic”. În

împreună cu Partidul Socialist Unitar Independent, iar la Rm. Vâlcea se tipărește un manifest al Frontului Democrat Muncitoresc, adresat alegătorilor din județele Argeș, Dolj, Gorj Olt, Romanați, Sibiu și Vâlcea, prin care li se cere să voteze pe candidații frontului prezentați pe lista nr. 1” (Bardașu 1974, p. 106).

„Tot în 1936, la Rm. Vâlcea, Iosif Himler organizează o secțiune a Blocului pentru apărarea libertăților democratice (17 februarie) care avea la constituire 29 membri și comitete comunale în comunele Ionești, Stănești, Cerna, Smeureț, Mihăești, Olănești, Alunu, Orlești, Șirineasa și Cheia”.

(Bardașu 1974, p. 106).

«Este semnificativă în acest sens scrisoarea trimisă de un grup de țărani și intelectuali din județul nostru lui Francisc Jourdain - secretarul Conferinței, în care se spune: „Noi, țărani și intelectuali județului Vâlcea – Romania, exprimăm mulțumirile noastre către Comitetul mondial de luptă contra fascismului și războiului, pentru acțiunea de apărare a păcii, civilizației și umanității.” Autorii scrisorii arătau în continuare că „... în acest moment, cel mai critic *din istoria omenirii* [n.n.], interesele vitale ale României sunt în joc» (Bardașu 1974, p. 108-109).

„Rîmnicul apare în istorie ca oraș domnesc. În această calitate domnul face danii din ocina domnească, acordă

această calitate domnul face danii din ocina domnească, acordă imunități mînăstirilor și boierilor și confirmă tranzacțiile dintre orășeni. În scurtă vreme însă, aceștia domină viața economică și politică încît ***tind către autodeterminare*** [n.n.], în care preponderența o vor avea boierii rîmnicești și negustorii. Nu știm cînd capătă de la domnie acest drept, dar avem certitudinea că pe la 1500 el exista. Dovada certă o constituie apariția sfatului orășenesc cu județ și pîrgari, sfat care folosește un sigiliu propriu”. (Monografia, p. 309-310).

Aici se face trimitere la o sursă, din care transcriem alăturat.

„După Curtea de Argeș, care era Capitala țării, și după Cîmpulung – reședință domnească, în ordinea cronologică a mărturiilor istorice, Rîmnicul este al III-lea tîrg, vizitat de domn uneori cu ședere mai îndelungată” (Monografia, p. 310).

„La Buridava se afla guvernatorul militar al Moesiei inferioare, nevoit să-și mute aici cartierul general, ca să supravegheze din apropiere mișcările dacilor, actele de nesupunere și de nerespectare a păcii” (Monografia, p. 287).

„Există o serie de indicații numismatice și arheologice că la Buridava romană funcționa din vechime un mare tîrg, unde își dădea întîlnire populația de pe ambele maluri ale Oltului” (Monografia, p. 287).

imunități mînăstirilor și boierilor și confirmă tranzacțiile dintre orășeni. În scurtă vreme însă, aceștia domină viața economică și politică locală încît ***tind către autoadministrare*** [n.n.], în care preponderența o vor avea boierii rîmnicești și negustorii. Nu știm cînd capătă de la domnie acest drept, dar avem cer-titudinea că pe la 1500 el exista. Dovada certă o constituie apariția sfatului orășenesc cu județ și pîrgari, sfat care folosește un sigiliu propriu”. (Sacerdoțeanu 1972, p. 41).

„După Argeș, care era însăși capitala țării, și după Cîmpulung – reședință domnească de refugiu, în ordinea cronologică a mărturiilor istorice, Rîmnicul este al treilea tîrg, vizitat de domni, uneori cu ședere mai îndelungată” (Sacerdoțeanu 1972, p. 43).

„Față de amenințările mereu crescînde din partea regelui dac prin nerespectarea păcii, guvernatorul respectiv a fost nevoit să-și mute de la sudul Dunării la nord, cartierul său general și anume la Buridava-Stolniceni, ca să supravegheze din apropiere mișcările dacilor” (Tudor 1972, p. 33).

„Avem de asemenea o serie de indicații numismatice și arheologice că la Buridava funcționa din vechime un mare tîrg, unde își dădea întîlnire populația de pe ambele maluri ale Oltului” (Tudor 1972, p. 30).

Am putea continua așa pînă la epuizarea numărului de pagini ale revistei!

Ne oprim aici, considerînd că scopul pe care ni l-am propus a fost atins cu prisosință. Pseudo-istoricii agreați de regim s-au lăfăit în toate publicațiile oficiale

ale timpului, supunând istoria la toate perversiunile posibile, adaptând-o intereselor vremelnice ale celor care îi stipendiau.

După evenimentele din decembrie 1989, mulți dintre ei și-au continuat nestingheriți activitățile „creatoare”, dând lecții mai tinerilor lor colegi, din rândul cărora și-au recrutat numeroși prozești, care le duc mai departe „opera”.

Mai precizăm doar că lucrarea „*Vâlcea – Monografie*”, are ca autori pe Gheorghe CÎRSTEA și Dorel CONSTANTINESCU, iar dintre „colaboratorii” acestora, doar Gheorghe DUMITRAȘCU, Petre PURCĂRESCU, Gheorghe SIMEANU și Corneliu TAMAȘ aveau studii superioare de istorie.

Dedic această lucrare memoriei celor doi buni prieteni ai noștri, istoricii autentici care au fost **Sergiu Purece** și **Petre Bardașu**.

Fie-le veșnică amintirea faptelor lor ... istorice!

ABREVIERI ȘI BIBLIOGRAFIE

Buridava	Buridava. Studii și materiale, Rm. Vâlcea.
Monografia	Vâlcea, Monografie, București.
StVI	Studii Vâlcene, Rm. Vâlcea.
Bardașu 1974	Petre Bardașu, <i>Din lupta comuniștilor vâlceni pentru stăvilirea pericolului fascist (1934-1940)</i> , în StVI, III, p. 99-110.
Berciu 1974	Dumitru Berciu, <i>Despre istoria străveche a județului Vâlcea în lumina cercetărilor locale din ultima perioadă</i> , în StVI, III, p. 11-18.
Cîrstea et alii 1980	Gheorghe Cîrstea, Dorel Constantinescu (coord.), <i>Vâlcea, Monografie</i> , București, 1980.
Dumitrașcu 1974	Gh. Dumitrașcu, <i>Unele aspecte din activitatea slujitorilor școlii vâlcene în timpul revoluției de la 1848</i> , în StVI, III, p. 83-91.
Pană 2011	Pană Tiberiu, <i>În slujba adevărului istoric, cu mijloacele (uneori modeste), ale limbii române (I)</i> , în Buridava, IX, 2011, p. 298-306.
Sacerdoțeanu 1972	Aurelian Sacerdoțeanu, <i>Originea și condițiile social-economice ale dezvoltării vechiului oraș Râmnicu-Vâlcea</i> , în Buridava, I, 1972, p. 37-56.
Șendrulescu 1972	I. Gh. Șendrulescu, <i>Aspecte ale răscoalei țăranilor din 1907 în județul Vâlcea</i> , în Buridava, I, 1972, p. 123-130.
Tudor 1972	Dumitru Tudor, <i>Cîteva probleme ale epocii romane în lumina cercetărilor arheologice de la Buridava</i> , în Buridava, I, 1972, p. 29-36.